

Arrest

nr. 263 624 van 10 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. WUYTS verschijnt voor verzoekster, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 augustus 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 22 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 29 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op (...) 1975 in de staat Portuguesa. U woonde tot enkele maanden voor uw vertrek, samen met uw dochter F. C. P. C. (...) (die ingeschreven staat op uw bijlage 26), in de urbanisatie Lomas de Santa Sofia in Araure, Portuguesa. Hierna ging u, samen met uw dochter, bij uw moeder wonen in dezelfde wijk tot aan uw vertrek. Uw zoon L. A. F. C. (...) verliet Venezuela in oktober 2018 omdat hij problemen kende met colectivos. U verduidelijkt dat colectivos in juni of juli 2018 naar uw huis kwamen toen u niet thuis was en uw zoon in elkaar sloegen. Ze hielden hem eveneens vast in het huis, stelden hem vragen en sneden in zijn handen. Ze namen al jullie documenten mee, alsook de gsm's, laptops en cash die zich in het huis bevonden. Hierna werd er ook tot tweemaal tegen zijn auto gereden. Uw zoon verliet hierom het land op 29 oktober 2018, waarna alles weer rustig werd. Midden februari 2019 belden drie mannen aan bij thuis. U vermoedt dat het dezelfde personen waren als diegenen die uw zoon geslagen hadden. Ze vroegen waar uw zoon was, maar u zei dat hij het land had verlaten. Hierop greep één van hen u vast en duwde u op de grond terwijl de andere twee binnengingen om de kamers te doorzoeken. Uw dochter was op haar kamer en u was bang dat ze haar pijn zouden doen. De man die u vasthield, zei dat u niet mocht bewegen en ging ook naar de kamers. Ze doorzochten de kamers en namen een tablet en een gsm mee. Toen ze vertrokken, riepen ze 'we zullen nog terugkomen, het gaat hier niet bij blijven, je zoon heeft te veel gedaan tegen de regering'. Nadat ze buiten waren, bleven ze beledigingen roepen en zeiden ze dat jullie verraders waren van het vaderland, dat jullie het niet verdienden om daar te zijn en dat ze zouden terugkomen en jullie zouden vermoorden. Zo'n twee weken later, nog steeds in februari, werden er midden in de nacht stenen naar jullie huis gegooid. Ook hoorden jullie dezelfde nacht mannen beledigingen roepen en dat jullie het niet verdienden om daar te zijn, maar u weet niet of het dezelfde personen waren. Ze riepen eveneens dat wat ze niet met uw zoon konden doen, ze met jullie zouden doen. Ze klopten ook hard op jullie deur en maakten lawaai met hun moto's. U deed de deur niet open. Eind april waren er opnieuw personen die op de deur sloegen en schopten. Ze maakten opnieuw veel lawaai met hun moto's, riepen opnieuw beledigingen en ze bleven drinken voor jullie huis. U ging reeds af en toe naar uw moeder, maar besliste hierna dat u niet meer zou teruggaan. U ging hierna enkel nog af en toe terug naar uw huis om dingen op te halen en vertrok meteen weer. Ook ging er steeds iemand met u mee als u naar uw huis ging. U hoorde van uw buurvrouw dat er opnieuw mensen op 20 juli naar uw huis zijn gekomen en deze met stenen en flessen naar uw huis gooiden, waarbij één van de ramen van uw huis werd vernield. U ging met een politieagent naar uw huis, maar deze zei dat hij niets voor u kon doen als u niet wist wie de personen waren. Tot slot voegde u nog toe dat de tienerzwangerschap van uw dochter P. (...) niet door iedereen aanvaard werd en dat de vader van het kind zijn verantwoordelijkheid niet wilde nemen. Zo waren er familieleden, kennissen en schoolkameraden die het contact met jullie hebben verbroken omdat ze zwanger was, hetgeen een weerslag had op haar mentaal welzijn.

Op 8 augustus 2019 vloog u, samen met uw dochter P. C. F. C. (...), via Colombia en Spanje, naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2019. Uw dochter beviel op 30 oktober 2019, in België, van uw kleindochter, genaamd J. A. F. C. (...).

Ter staving van uw verzoek dient u volgende documenten in: uw paspoort en het paspoort van uw dochter; de geboorteakte van uw kleindochter; een aangifte bij de politie; een brief geschreven door uw bureu.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om

zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U koppelt uw vluchtmotieven en de problemen die u had in El Salvador aan de problemen van uw zoon L. A. F. C. (...).

Ten eerste moet opgemerkt worden dat in het geval van het verzoek om internationale bescherming van uw zoon op 22 januari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die uw zoon in Venezuela beweerde te hebben meegemaakt. Daarnaast volstonden noch het beperkt politiek activisme (hier en in Venezuela) van uw zoon, noch zijn bekendheid omwille van zijn deelname aan Mister-verkiezingen, om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze beslissing werd op 3 juli 2020 eveneens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Uw zoon diende op 18 augustus 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in waarin hij verklaarde dat u en uw dochter Venezuela ontvlucht waren omdat de colectivos jullie viseerden en ze uw zoon niet konden vinden. Opnieuw werd er geen geloof gehecht aan de vluchtmotieven van uw zoon, enerzijds omdat ze voortvloeiden uit zijn eerdere, reeds ongeloofwaardige, verklaringen, anderzijds omdat er ook geloofwaardigheidsproblemen werden vastgesteld in zijn nieuwe verklaringen (Beslissing (...)Z). Zoals in de beslissing van het volgend verzoek van uw zoon werd gesteld, verklaarde u namelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van 2011 tot aan uw vertrek op 8 augustus 2019 op hetzelfde adres woonde (verklaring DVZ (...), punt 10), maar u bij het uiteenzetten van uw vluchtmotieven anders verklaarde, door te zeggen dat u uw huis ontvlucht was en bij uw moeder verbleef ten tijde van de aanval op uw huis (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Ook haalde uw zoon dit incident niet aan tijdens de beroepsprocedure na zijn eerste verzoek, terwijl de zitting plaatsvond op 25 juni 2020, na de zogenaamde aanval op uw huis dus. Uw zoon herhaalde toen enkel dat de colectivos nog naar u zouden zijn komen vragen bij u, maar sprak niet over deze gebeurtenis (Beslissing (...)Z).

Aangezien uw verklaringen volledig in het verlengde liggen van de, ongeloofwaardige, verklaringen die uw zoon reeds aflegde, kan ook aan uw verklaringen hierover geen geloof gehecht worden. Daarnaast antwoordt u zelf in uw persoonlijk onderhoud ook eerst bevestigend op de vraag of u op uw adres woonde tot aan uw vertrek op 8 augustus 2019, om pas tijdens uw relaas te stellen dat u naar uw moeder verhuisde en u bij uw moeder was toen ze een raam hadden stukgemaakt (CGVS, p. 5 en 12). Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over dit incident.

Vervolgens moet nog opgemerkt worden dat u stelt dat uw zoon tot tweemaal toe werd aangereden door een auto, terwijl hij zelf verklaarde slechts één keer te zijn aangereden. Zo vertelt u over een incident waarbij ze tegen de geparkeerde auto van uw zoon gereden hadden toen u en uw zoon in de auto zaten. Jullie voelden een klap en toen jullie uitstapten, zagen jullie de schade aan de auto. Omdat alles zo snel ging, weet u niet wat voor voertuig het was. U denkt dat het om een opzettelijke aanrijding ging omdat jullie geparkeerd stonden, de auto die jullie aanreed te snel ging en omdat ze toen reeds naar manieren op zoek waren om uw zoon te raken. U antwoordt bevestigend op de vraag of uw zoon ook dacht dat dit incident gerelateerd was aan de bedreigingen, maar u zegt dat er natuurlijk geen zekerheid was (CGVS, p. 15). Echter, uw zoon vertelde enkel over één incident op 15 of 16 juli 2018 waarbij zijn wagen opzettelijk aangereden werd (CGVS (...), p. 21 en 24) en maakt geen enkele melding over een ander incident waarbij zijn auto aangereden werd. U stelt zelf dat jullie de persoon in de andere auto niet hadden gezien en u denkt dat uw zoon het incident hierom niet verteld heeft (CGVS, p. 15). Dit houdt echter geen steek, aangezien uw zoon evenmin gezien had wie zijn auto had aangereden bij het incident op 15 of 16 juli. Uw zoon wist enkel te vertellen dat de dader met een witte bestelwagen zonder nummerplaat reed (CGVS (...), p. 24). Dat hij naliel over het incident te vertellen waar u ook bij was, maar wel vertelde over een andere aanrijding, waarbij hij overigens evenmin zeker was van de dader, doet dan ook verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen ondermijnen. Namelijk, indien hij, zoals u zelf aangeeft, zou vermoeden dat ook deze aanrijding opzettelijk was, is het hoogst opmerkelijk dat uw zoon dit niet zou vermelden. Buiten het feit dat het tweede incident waar u zelf niet bij was volgens u erger was, is er immers geen enkele andere reden dat uw zoon het incident niet zou vermelden.

U kan bijkomend ook de incidenten die zich hebben voorgedaan niet correct in tijd situeren. Zo zegt u dat u denkt dat het incident met uw zoon in jullie huis in juni of juli van 2018 gebeurde (CGVS, p. 13). Dat u niet meer zou weten in welke maand uw zoon zou aangevallen zijn in zijn huis waarbij hij gestoken werd met een mes is dan ook weinig geloofwaardig. Over het eerste incident dat u zelf

meemaakte, zegt u daarnaast ook nog dat dit in februari 2019 gebeurde, maar gevraagd of u de exacte datum weet, zegt u dat u noch de datum noch de weekdag weet. Gevraagd hoe dit komt, geeft u aan dat u wel ongeveer kan zeggen dat dit in het midden van de maand gebeurde (CGVS, p. 15), wat weinig overtuigend is.

De aangifte van de politie die u indiende kan geenszins uw verklaringen geloofwaardig maken. Zo geeft u zelf aan dat u zowel in februari, april en een laatste keer op 20 juli klacht indiende bij de politie. U zegt dan dat u enkele keren aangifte ging doen, ze dit genoteerd hebben, maar u hier geen bewijs van had. U geeft aan dat de vriendin van uw zoon u had gezegd dat u best zo'n document van de politie kon meenemen, maar de politie u zei dat ze u niet zomaar een document van elke aangifte konden meegeven en u dan de desbetreffende kopie overhandigd hebben (CGVS, p. 20). Dat u pas bewijzen vroeg van de aangiftes die u had gedaan toen u reeds van plan was naar België te komen doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Bovendien zijn de twee pagina's moeilijk leesbaar en zijn ze handgeschreven en zonder hoofding of logo. Er kan dan ook geen bewijskracht aan worden toegekend. Hetzelfde kan gezegd worden over de brief die geschreven werd door uw bureu, waarin zij getuigen over een aanval op uw huis. Dit is immers geen objectieve bron en heeft een sterk gesolliciteerd karakter. Daarnaast legde uw zoon in het kader van zijn volgend verzoek enkele foto's neer waarop hij 'inbraak 07/08/2019' liet noteren, terwijl op de brief van uw bureu als datum van het incident 20 juli 2019 werd genoteerd, wat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over het incident verder ondermijnt (Beslissing (...)Z).

Ten slotte geeft u nog aan dat u vermoedt dat het ongeval waarbij uw man kwam te overlijden in 2003 geen ongeluk was, maar hij doelgericht werd omgebracht omdat hij samenwerkte met J. B. (...) van Primera Justicia. Echter, u zegt dat de mensen die aanwezig waren op de vergadering voorafgaand aan het ongeluk dachten dat de remmen gesaboteerd waren, maar u stelt dat er geen onderzoek is opgestart. Op de vraag of er bewijs was dat er met de remmen geknoeid was, antwoordt u ontkennend, wat er niet op wijst dat uw man wel degelijk vermoord werd. Wat er ook van zij, op de vraag of u zelf nog problemen heeft gehad na de dood van uw man omwille van zijn politieke activiteiten antwoordt u eveneens ontkennend, zegt u dat u denkt van niet en stelt u dat u na de dood van uw man bij uw schoonmoeder bent ingetrokken (CGVS, p. 11). Gezien u na de dood van uw man geen problemen meer heeft gekend louter omwille van diens politieke activiteiten kan dan ook niet aannemelijk worden gemaakt dat u nog steeds beschikt over een actuele vrees voor vervolging, noch over een reëel risico op ernstige schade.

Dat de tienerzwangerschap van uw dochter voor problemen zorgde in jullie familie en jullie kennissenkring is tot slot onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade (CGVS, p. 12).

Ook de andere neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zo tonen de paspoorten, alsook de geboorteakte van uw kleindochter, enkel jullie identiteit aan, die hier niet betwist wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden

blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U gaf aan dat u sinds 2011 tot enkele maanden voor uw vertrek steeds als schoonmaakster werkte en hiervoor betaald werd met eten. U zegt hier zelf over dat u nooit veel geld heeft gehad, maar dat u wel

altijd het nodige had. U zegt dat u bijvoorbeeld nooit spaargeld had en u van dag tot dag leefde. Op de vraag of jullie alle kosten konden dekken of er zaken waren die u niet kon betalen, antwoordt u ontkennend en stelt u dat u steeds alles heeft betaald (CGVS, p. 6). U stelt wel dat u tot de groep zwaar getroffen mensen behoorde, maar u zegt dat u het heeft over mensen met een laag inkomen. Ook geeft u nog aan dat de regering enkel bloem, pasta, rijst en linzen kocht en dat het anders heel duur was. Wel stelt u dat u steeds heeft kunnen eten, u geen honger heeft geleden en er altijd iets om te eten was (CGVS, p. 7). Bovendien kon u terecht in de woning van uw moeder met wie u nog steeds contact hebt (CGVS, p. 8 en 12). Daarnaast beschikte u ook over een carnet de la patria. U beweerde weliswaar dat u na een tijd geen voedsel meer kreeg met deze kaart omdat u in de buurt bekend stond als tegenstander van het regime (CGVS, p. 6 en 7). Dit is echter een loutere blote bewering. U was zelf nooit politiek actief in Venezuela (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer uw kaart dan wel geblokkeerd werd moest u het antwoord schuldig blijven. U repliceerde vaagweg dat het uiteindelijk niet gebruikt werd en dat het voedsel dat werd uitgedeeld door de CLAP van slechte kwaliteit was en te weinig (CGVS, p. 6 en 7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "het principe van behoorlijk bestuur". Tevens verwijt verzoekster de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout te hebben gemaakt.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verblijf adres moeder

Een eerste element dat door verweerder wordt aangehaald waarom er aan verzoekster haar relaas geen geloof kan worden gehecht, betreft het verblijf van verzoekster bij haar moeder.

Verweerder haalt aan dat verzoekster ten tijde van haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld dat zij van 2003 tot haar vertrek in 2011 op hetzelfde adres zou hebben gewoond.

Daar verzoekster later in het verhoor bij het CGVS verduidelijkt dat zij een tijd bij haar moeder heeft gewoond, ondermijnt dit volgens het CGVS de geloofwaardigheid van verzoekster daar dit niet in overeenstemming zou zijn met de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient echter op te worden gewezen dat verzoekster reeds tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft vermeld dat zij inderdaad enige tijd voor haar vertrek een tijdje gevlucht is naar haar moeder:

"(...)"

(Gehoor DVZ dd. 28 januari 2021)

Dit is vervolgens ook door verzoekster spontaan vermeld tijdens haar gehoor bij het CGVS:

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 12)

Het is immers zo dat verzoekster aldus enkel bij haar moeder een tijdje verbleef omdat zij uit angst hierheen was gevlucht.

Verzoekster was op dat moment nog steeds eigenaar van haar woning en haar officieel adres stond hier uiteraard nog steeds, zijnde ook de reden dat zij regelmatig naar deze woning terugkeerde om allerhande zaken die zij nodig had te kunnen ophalen.

Officieel bleef zij dus steeds wonen op het adres te Urbanizacion Lomas de Santa Sofia, (...), Portuguesa zodat het ook niet verbazend mag zijn dat zij op de vraag van verweerder of zij hier woonde tot haar vertrek bevestigend antwoordde.

Zij geeft echter zelf spontaan aan later tijdens het verhoor, zoals ook bevestigd is door verzoekster tijdens het gehoor bij de DVZ. dat zij de laatste tijd voor haar vertrek wel noodgedwongen een tijdje verbleef bij haar moeder.

Zoals gesteld doet dit uiteraard niets af aan het feit dat zij officieel nog steeds ingeschreven stond op haar eigen adres en hier officieel woonde, hetgeen ook de reden is dat de personen die haar belaagden haar huis beschadigden en niet opdaagden bij haar moeder.

Het feit dat het CGVS hieromtrent nog aanhaalt dat het ongeloofwaardig is dat de zoon van verzoekster tijdens zijn asiolverhoor niet meldde dat zij een tijd bij haar moeder heeft verbleven, is ook onbegrijpelijk. Verzoekster heeft immers duidelijk aangegeven tijdens haar verhoor dat zij dit niet aan haar zoon heeft gezegd, net omdat zij hem niet nog meer zorgen wou geven hetgeen uiteraard niet mag verbazen.

Hij verbleef op dat moment immers reeds in België en verzoekster wou haar zoon niet meer angst aanjagen of problemen geven en heeft dan ook niet alle details meegegeven, zoals zij ook duidelijk aanhaalt tijdens haar verhoor bij het CGVS:

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 19)

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

2. Aanrijding zoon tijdens verblijf Venezuela

Een volgend element dat door verwerende partij wordt aangehaald is dat verzoekster spreekt over een incident waarbij zij in een geparkeerde wagen zat samen met haar zoon.

Terwijl zij geparkeerd zaten, werden zij aangereden door een ander voertuig dat daarop meteen vertrok.

De schade aan de wagen van verzoekster en haar zoon was echter beperkt.

Deze aanrijding wordt niet vermeld door de zoon van verzoekster in zijn verhoor tot internationale bescherming, wat volgens verwerende partij een element is om het relaas van verzoekster als ongeloofwaardig te beschouwen.

Uiteraard kan verzoekster niet met zekerheid weten waarom haar zoon bepaalde zaken al dan niet zou vermelden daar hun asielaanvragen uiteraard gescheiden zijn.

Verzoekster heeft echter duidelijk aangegeven dat het uiteraard niet zeker was dat deze aanrijding een doelbewuste poging was gericht tegen haar zoon.

Zij stelt dit wel te vermoeden omdat haar zoon in die periode ook lastig gevallen werd, maar uiteraard kon dit ook toeval zijn:

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 14)

Het is dan ook niet verbazend dat haar zoon dit niet vermeldde, daar er geen enkele zekerheid was dat deze aanrijding ook om die reden was gebeurd.

Daarnaast was de schade hierdoor ook zeer beperkt, zodat het niet vreemd is dat haar zoon deze beperkte aanrijding niet heeft vermeld.

Haar zoon heeft wel specifiek een andere aanrijding vermeld, dewelke voor alle duidelijkheid ook door verzoekster is aangehaald.

Deze tweede aanrijding had echter heel wat meer schade tot gevolg.

Het is dan ook normaal te noemen dat de zoon van verzoekster deze aanrijding wél heeft vermeldt tijdens zijn interview bij het CGVS.

Nét omdat hieruit uiteraard duidelijk een noodzaak aan bescherming blijkt én deze aanrijding ook naar zijn mening zonder enige twijfel een doelbewuste aanslag op hem was mede gelet op de ernstige schade die hierdoor is veroorzaakt:

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 14)

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

3. Situering in de tijd

Een derde element dat door verwerende partij wordt aangehaald, is dat verzoekster zich een aantal incidenten niet exact in de tijd kan situeren.

Een dergelijk standpunt is echter onbegrijpelijk en onterecht.

Verzoekster kan deze incidenten wel degelijk correct situeren in de tijd. maar zij kan hierbij enkel niet de exacte datum meer formuleren.

Dit mag ook niet verbazen gelet op de lange tijdsduur dewelke verstreken is tussen de feiten enerzijds en het verhoor bij het CGVS anderzijds.

De incidenten in kwestie deden zich immers reeds voor in de loop van 2018 en begin 2019, daar waar verzoekster pas op 12 april 2021 gehoord kon worden door verwerende partij.

Dat verzoekster niet meer exact de data weet van zaken die méér dan 2,5 jaar gebeurden, mag ook niet verbazen.

Men kan hieruit niet eenvoudigweg concluderen dat het relaas van verzoekster als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd.

Dat het voor verzoekster moeilijk is om de exacte data te onthouden van zoveel tijd terug, blijkt ook uit het gehele verhoor terug waarbij verzoekster ook andere data niet exact kan benoemen zodat dit zeker niet gelimiteerd is tot de incidenten in kwestie, zoals verwerende partij verkeerdelijk laat uitschijnen.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

4. Document burenessociatie omtrent aanval op huis

Verwerende partij haalt aan dat de aanval op het huis van verzoekster ongeloofwaardig is omdat haar zoon een aantal foto's heeft neergelegd waarbij hij eigenhandig het volgende heeft genoteerd: "inbraak 07/08/2019".

Daar het document van de burenessociatie spreekt over de datum van 20 juli 2019 zou er hier geen geloofwaardigheid aan kunnen worden gegeven.

Verzoekster wijst erop dat toen deze aanval gebeurde op 20 juli 2019, dat haar zoon uiteraard nog steeds in België verbleef.

Zij wou uiteraard haar zoon niet nog meer angst aanjagen en heeft dan ook enkel de grove hoofdlijnen van hetgeen gebeurd is aan haar zoon verteld zonder dat zij de exacte datum heeft verteld aan haar zoon:

(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 19)

Zij heeft ook pas enige tijd later de foto's naar haar zoon verstuurd waarbij hij deze pas ontvangen heeft op 7 augustus 2019.

De datum die vermeld wordt betreft dan ook de datum dat de zoon de foto's in ontvangst heeft gehad en niet de juiste datum dat de feiten plaatsvonden, daar verzoekster deze ook niet aan haar zoon heeft meegedeeld.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

5. Document van de politie

Verwerende partij haalt tot slot aan dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan de aangiftes die verzoekster bij de politie heeft gedaan.

Zo acht verwerende partij het ongeloofwaardig dat verzoekster niet bij elke aangifte die zij gedaan heeft, hiervan meteen een bewijs heeft gevraagd.

Daarnaast meent verwerende partij dat het feit dat de kopie van de aangifte die verzoekster heeft overhandigd geen hoofding of logo bevat, dit document berooft van enige mogelijke geloofwaardigheid.

Ten eerste zoals verzoekster gezegd heeft, werd zij herhaaldelijk lastig gevallen door bepaalde personen die haar huis binnenvielen.

Hierbij werden de woning en bijhorende spullen en documenten van verzoekster steeds onderzocht en nagegaan door deze personen.

Daarenboven ontvreemdden zij ook allerhande spullen en papieren documenten uit deze woning:

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 12)

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 16)

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 17)

Het mag dan ook niet verbazen dat verzoekster geen kopie wou van klachten bij de politie, want mochten deze bij haar thuis zouden worden gevonden, zou dit voor verzoekster en haar dochter ernstige gevolgen kunnen hebben.

Ten tweede is het zo dat er in Venezuela geen algemene wet is dat men ingeval van een klacht, hiervan ook een kopie krijgt.

De politie in Venezuela staat er daarbij ook voor gekend dat zij zéér corrupt is en daarenboven zeer slecht gefinancierd zijn en aldus verschillende basisbenodigdheden missen.

Bij het wijkcommissariaat waar verzoekster haar klachten heeft ingediend was het zelfs zo dat er ook geen computers of dergelijke ter beschikking waren.

Indien personen hierbij een klacht komen neerleggen, dan wordt dit nog steeds schriftelijk genoteerd door de behandelende agent in een aantal boeken op het commissariaat.

Toen verzoekster uiteindelijk ging vragen om een kopie, heeft een van de agent de boek met de klacht in naar een nabijgelegen woning moeten brengen om daar een kopie ervan te kunnen nemen.

Het is dan ook niet verbazend te noemen dat verzoekster niet meteen na haar klacht een kopie krijgt overhandigd.

Daarnaast is dit ook de reden dat er geen hoofding of logo is geplaatst op de klacht in kwestie.

Zoals aangehaald beschikte het wijkcommissariaat niet over de nodige financiële middelen en uitrusting en maakte men daarom gebruik van eenvoudige boeken waar men klachten in noteert.

Deze worden echter wél steeds ondertekend door de behandelende politie ambtenaar enerzijds en afgestempeld.

Uit de kopie van verzoekster blijkt duidelijk deze handtekening van de politie ambtenaar als de stempels die hierbij zijn aangebracht.

Er is dan ook geen enkele reden waarom er met dit document geen rekening zou kunnen worden gehouden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens verwijt verzoekster de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout te hebben gemaakt.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De situatie in Venezuela is zeer ernstig op allerhande vlakken waarbij er sprake is van geweld op allerhande vlakken, waar ook burgers het slachtoffer van worden.

Dit wordt in eerste instantie ook erkend door verwerende partij :

"(...)"

(Beslissing CGVS dd. 29 juni 2021 p. 5)

Verwerende partij slecht echter dat de mate van willekeurig geweld onvoldoende is om alle personen van Venezuela internationale bescherming te bieden.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekster geen verhoogd risico loopt.

Verzoekster kan hiermee echter niet akkoord gaan daar uit haar verhoor duidelijk blijkt dat verzoekster om verschillende redenen een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden.

Eerst en vooral dient er op te worden gewezen dat de carnet de la patria van verzoekster ook geblokkeerd is omdat zij de regering niet gunstig gezind was.

Daarenboven waren zowel de ex-man als de zoon van verzoekster ook gekant tegen het regime en lid van de oppositie, zodat het niet verbazend is dat deze kaart geblokkeerd is.

Dit maakt het voor verzoekster in de praktijk zeer moeilijk tot onmogelijk om aan de nodige basisbenodigdheden als voedsel en dergelijke te kunnen raken om te overleven.

Ten tweede loopt verzoekster een verhoogd risico omdat het door de regering geweten is dat haar ex-man enerzijds lid was van Primero Justicia terwijl haar zoon anderzijds politiek actief was bij Voluntad Popular.

Het gezin van verzoekster staat dan ook gekend als een gezin dat sterk gericht is tegen de regering in Venezuela met alle gevolgen van dien.

Ten derde is verzoekster ook een alleenstaande vrouw met een dochter van 18 jaar en een kleindochter van 1 jaar anderzijds.

De zoon van verzoekster heeft immers een vriendin in België enerzijds en heeft duidelijk laten weten dat hij niet wenst terug te keren naar Venezuela anderzijds.

Het is duidelijk dat een alleenstaande vrouw met twee kinderen een verhoogd risico lopen in Venezuela, waarbij er immers een groot probleem is qua geweld, verkrachtingen,... en dergelijke gericht tegen vrouwen.

Ten vierde dient te worden benadrukt dat de dochter van verzoekster ook tijdens de tienerjaren zwanger is geraakt.

In Venezuela staat men zeer negatief ten opzichte van tienerzwangerschappen waarbij abortus ook zo goed als onmogelijk is.

Hierdoor hebben zowel de vrienden als familie van verzoekster zich van hen afgekeerd zodat zij, als alleenstaande vrouw, volledig op zichzelf is aangewezen:

"(...)"

(Verhoor CGVS verzoekster dd. 12 april 2021 p. 17)

Dit terwijl verzoekster en haar dochter en kleinkind momenteel zich in een zeer precarie situatie bevinden.

Het huis van verzoekster is immers aangeslagen door de staat en zij hebben dan ook geen middelen om verder een bestaan op te bouwen in Venezuela.

Ten vijfde dient er op te worden gewezen dat verzoekster ook afkomstig is van de deelstaat Portuguesa dewelke geplaagd wordt door allerhande vormen van geweld.

Dat de situatie in Venezuela, met name voor alleenstaande vrouwen, zeer ernstig en gevaarlijk is blijkt onomstotelijk uit de actuele en toonaangevende beschikbare literatuur:

"(...)"

(Atlantic Council, Venezuelan women: The unseen victims of the humanitarian crisis, 2020, <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/new-atlanticist/venezuelan-women-the-unseen-victimsof-the-humanitarian-crisis/>)

(...)

(ICJ, Women facing health risks and genderbased violence in Venezuela, 2020, <https://www.icj.org/women-facing-health-risks-and-gender-based-violence-in-venezuela/>)

"(...)"

(United Nations Population Fund. As crisis facing women in Venezuela deepens, UNFPA appeal for urgent funding to save lives and protect their rights, 2021, <https://www.unfpa.org/press/crisis-racinu-women-venezuela-deepens-unfpa-appeals-unientfunding-save-lives-and-protect>)

"(...)"

(Amnesty International, Venezuela 2020, 2020, <https://www.amnesty.org/en/countries/americas/venezuela/report-venezuela/>)

"(...)"

(Women's Media Center, 7 have seen tyranny V Venezuelan Women Activists Recount Physical and Sexual Violence by Security Forces, 2021, <https://womensmediacenter.com/women-under-siege/i-have-seen-tyranny-venezuelanwomen-activists-recount-physical-and-sexual-violence-by-security-forces>)

Het is dan ook duidelijk dat verzoekster als alleenstaande vrouw wiens zoon en (overleden) echtgenoot een geschiedenis hebben van politiek activisme tegen de staat, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van geweld.

Het geweld op vrouwen in Venezuela is wijdverspreid zoals blijkt uit de relevante en actuele bronnen, waarbij er een verhoogd risico is uiteraard bij alleenstaande vrouwen enerzijds en personen die zich kritisch uitlaten ten aanzien van het regime anderzijds.

Er is hierbij geen enkele twijfel dat de politie in Venezuela niet in staat is om verzoekster te ondersteunen, daar zij zelf dergelijk geweld uitoefenen en tolereren enerzijds en sterk corrupt zijn anderzijds:

"(...)"

(Reuters, Convicted criminals are among the special police terrorizing Venezuela, 2020, <https://www.reuters.com/article/us-venezuela-violence-police-specialrepoidUSKBN20DIRT>)

"(...)"

(Human Rights Watch, Venezuela. Events of 2020, 2021, <https://www.hrw.org/worldreport/2021/country-chapters/venezuela>)

"(...)"

(CSIS, *Corruption in Venezuela: the Alex Saab case*, 2020, <https://www.csis.om/analysis/corruption-venezuela-alex-saab-case>)

"(...)"

(OSAC, *Venezuela 2020 Crime & Safety Report*, 2020, <https://www.osac.gov/Country/Venezuela/Content/Detail/Report/0e6ed0e0-eb8e-44cc-ab81-1938e6c8d93f>)

Er dient dan ook te worden besloten dat, zoals verweerder aangeeft en erkent, de sociaaleconomische situatie in Venezuela alsmede de politieke sfeer er zeer negatief zijn.

Daarbij is er sprake van een wijdverspreid geweld gepleegd door allerhande actoren tegen verschillende burgers.

Het is hierbij duidelijk dat verzoekster als alleenstaande moeder met een dochter dewelke gekend staat als tegenstandsters van het regime, hierbij op allerhande vlakken een verhoogd risico loopt.

Gelet op het feit dat de politie enerzijds deel uitmaakt van de staat waarbij zij de mensenrechten op allerhande vlakken overtreden en anderzijds sterk corrupt zijn, kan er geen twijfel over zijn dat zij verzoekster niet kunnen beschermen.

Aan verzoekster dient bijgevolg weldegelijk aanspraak te worden verleend op subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 27 september 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 28 april 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. In de mate dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van "*het principe van behoorlijk bestuur*" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster in het eerste en het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omwille van problemen met *colectivos*. Zij licht toe dat *colectivos* in juni of juli 2018 naar haar huis kwamen toen zij niet thuis was en haar zoon in elkaar sloegen, hem vasthielden, hem vragen stelden en in zijn handen sneden. Ook zouden de *colectivos* al hun documenten, alsook de gsm's, laptops en cash, hebben meegenomen die zich in het huis bevonden. Verzoekster verklaart dat haar zoon omwille hiervan en omdat daarna nog tweemaal tegen zijn auto werd gereden op 29 oktober 2018 het land verliet en dat daarna alles weer rustig werd. Midden februari 2019 echter, zouden drie mannen bij haar thuis hebben aangebeld en gevraagd hebben waar haar zoon was. Verzoekster zou gezegd hebben dat hij het land had verlaten, waarop één van hen haar zou hebben vastgegrepen en op de grond geduwd terwijl de andere twee binnengingen om de kamers te doorzoeken. De man die verzoekster vasthield, zou haar gezegd hebben dat zij niet mocht bewegen en ook naar de kamers zijn gegaan. Ze zouden de kamers doorzocht hebben en een tablet en een gsm hebben meegenomen en bij hun vertrek hebben geroepen dat ze nog zullen terugkomen, dat het er niet bij zou blijven en dat haar zoon te veel gedaan heeft tegen de regering. Ook nadat ze buiten waren, zouden ze beledigingen zijn blijven roepen en (onder meer) gezegd hebben dat zij verraders waren en dat ze zouden terugkomen en hen zouden vermoorden. Zo'n twee weken later zouden er midden in de nacht naar verzoeksters huis stenen zijn gegooid en zouden

mannen beledigingen en bedreigingen hebben geroepen, alsook hard op de deur van verzoeksters huis hebben geklopt en met hun moto's lawaai hebben gemaakt. Verzoekster zou de deur niet hebben open gedaan. Eind april zouden er opnieuw personen op de deur zijn komen slagen en schoppen, met hun moto's lawaai hebben komen maken, beledigingen zijn komen roepen en voor het huis zijn blijven drinken. Verzoekster, die daarvoor reeds af en toe naar haar moeder ging, zou daarna besloten hebben niet meer naar haar huis terug te gaan, behalve om dingen op te halen. Van haar buurvrouw zou verzoekster gehoord hebben dat er op 20 juli 2019 opnieuw mensen naar haar huis waren gekomen en met stenen en flessen naar haar huis hebben gegooid, waarbij één van de ramen zou zijn vernield. Verzoekster zou met een politieagent naar haar huis gegaan zijn, maar deze zou hebben gezegd dat hij niets voor haar kon doen als zij niet wist wie de personen waren. Daarnaast haalde verzoekster nog aan dat de tienerzwangerschap van haar dochter niet door iedereen aanvaard werd en dat de vader van het kind zijn verantwoordelijkheid niet wilde nemen. Familieleden, kennissen en schoolkameraden zouden het contact met verzoekster en haar dochter hebben verbroken omdat haar dochter zwanger was, wat een weerslag zou hebben gehad op haar mentaal welzijn. Op 8 augustus 2019 zou verzoekster samen met haar dochter Venezuela hebben verlaten.

Ter staving van haar verzoek legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar paspoort, het paspoort van haar dochter en de geboorteakte van haar kleindochter voor, alsook een politieaangifte en een brief van de buurtbewoners (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De paspoorten en de geboorteakte bevestigen de persoonsgegevens en de reisweg van verzoekster en haar (klein)dochter. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. Wat betreft de door verzoekster neergelegde politieaangifte, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

"De aangifte van de politie die u indiende kan geenszins uw verklaringen geloofwaardig maken. Zo geeft u zelf aan dat u zowel in februari, april en een laatste keer op 20 juli klacht indiende bij de politie. U zegt dan dat u enkele keren aangifte ging doen, ze dit genoteerd hebben, maar u hier geen bewijs van had. U geeft aan dat de vriendin van uw zoon u had gezegd dat u best zo'n document van de politie kon meenemen, maar de politie u zei dat ze u niet zomaar een document van elke aangifte konden meegeven en u dan de desbetreffende kopie overhandigd hebben (CGVS, p. 20). Dat u pas bewijzen vroeg van de aangiftes die u had gedaan toen u reeds van plan was naar België te komen doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Bovendien zijn de twee pagina's moeilijk leesbaar en zijn ze handgeschreven en zonder hoofding of logo. Er kan dan ook geen bewijskracht aan worden toegekend."

Verzoekster voert in het eerste middel van haar verzoekschrift aan dat het niet mag verbazen dat zij geen kopie wou van de klachten bij de politie, nu het voor haar en haar dochter ernstige gevolgen zou kunnen hebben indien deze door de *colectivos*, die reeds meerdere keren haar woning hadden doorzocht, bij haar thuis zouden worden gevonden. Zij verklaart hiermee niet waarom de politie haar zeiden dat ze niet zomaar een kopie van elke klacht konden geven, maar dan wel een kopie van de laatste klacht gaven. Dat verzoekster slechts van één klacht een fotokopie kan neerleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de overige klachten die zij zou hebben ingediend. Ook corruptie en financiële problemen bij de politie kunnen niet verklaren waarom de politie aan verzoekster van de ene klacht wel een kopie meegaven en van de andere klachten niet. Waar verzoekster stelt dat er bij het wijkcommissariaat waar zij haar klachten heeft ingediend geen computers of dergelijke ter beschikking waren, dat een klacht er nog steeds schriftelijk genoteerd wordt door de behandelende agent in een aantal boeken op het commissariaat en dat, toen zij om een kopie van haar klachten ging vragen, een van de agenten het boek waarin de klacht stond naar een nabijgelegen woning heeft moeten brengen om daarvan een kopie te kunnen nemen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met deze bewering verklaart zij bovendien nog steeds niet waarom de agent in kwestie slechts van één klacht een kopie heeft genomen voor haar. Ten slotte blijft de vaststelling dat het om een moeilijk leesbare handgeschreven tekst gaat zonder logo overeind. Aangezien een dergelijk document door iedereen kan worden opgemaakt, kan hieraan geen objectieve bewijskracht worden toegekend. Dat het document wel een stempel en een handtekening bevat, dient overigens te worden genuanceerd. Enkel de tweede bladzijde bevat een stempel en een handtekening, doch deze bladzijde wordt aan de linkerkant verticaal per regel genummerd, daar waar dit op de eerste bladzijde niet het geval blijkt te zijn, zodat de vraag zich opdringt of deze bladzijden wel bij elkaar horen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het hier slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aan de brief van de buurtbewoners kan evenmin enige objectieve bewijswaarde worden toegekend, nu de burens van verzoekster moeilijk als een objectieve bron kunnen worden beschouwd waardoor het document een sterk gesolliciteerd karakter heeft.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekster voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan de verklaringen van verzoekster over de door haar voorgehouden problemen in Venezuela met *colectivos* geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekster betwist vooreerst niet dat zij haar vluchtmotieven en problemen in Venezuela koppelt aan de problemen die haar zoon daar heeft gekend. Hierover bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente motieven:

“Ten eerste moet opgemerkt worden dat in het geval van het verzoek om internationale bescherming van uw zoon op 22 januari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die uw zoon in Venezuela beweerde te hebben meegemaakt. Daarnaast volstonden noch het beperkt politiek activisme (hier en in Venezuela) van uw zoon, noch zijn bekendheid omwille van zijn deelname aan Mister-verkiezingen, om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze beslissing werd op 3 juli 2020 eveneens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Uw zoon diende op 18 augustus 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in waarin hij verklaarde dat u en uw dochter Venezuela ontvlucht waren omdat de colectivos jullie viseerden en ze uw zoon niet konden vinden. Opnieuw werd er geen geloof gehecht aan de vluchtmotieven van uw zoon, enerzijds omdat ze voortvloeiden uit zijn eerdere, reeds ongeloofwaardige, verklaringen, anderzijds omdat er ook geloofwaardigheidsproblemen werden vastgesteld in zijn nieuwe verklaringen (Beslissing (...)Z). Zoals in de beslissing van het volgend verzoek van uw zoon werd gesteld, verklaarde u namelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van 2011 tot aan uw vertrek op 8 augustus 2019 op hetzelfde adres woonde (verklaring DVZ (...), punt 10), maar u bij het uiteenzetten van uw vluchtmotieven anders verklaarde, door te zeggen dat u uw huis ontvlucht was en bij uw moeder verbleef ten tijde van de aanval op uw huis (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Ook haalde uw zoon dit incident niet aan tijdens de beroepsprocedure na zijn eerste verzoek, terwijl de zitting plaatsvond op 25 juni 2020, na de zogenaamde aanval op uw huis dus. Uw zoon herhaalde toen enkel dat de colectivos nog naar u zouden zijn komen vragen bij u, maar sprak niet over deze gebeurtenis (Beslissing (...)Z).

Aangezien uw verklaringen volledig in het verlengde liggen van de, ongeloofwaardige, verklaringen die uw zoon reeds aflegde, kan ook aan uw verklaringen hierover geen geloof gehecht worden. Daarnaast antwoordt u zelf in uw persoonlijk onderhoud ook eerst bevestigend op de vraag of u op uw adres woonde tot aan uw vertrek op 8 augustus 2019, om pas tijdens uw relaas te stellen dat u naar uw moeder verhuisde en u bij uw moeder was toen ze een raam hadden stukgemaakt (CGVS, p. 5 en 12). Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over dit incident.”

In tegenstelling tot wat zij in het eerste middel laat gelden, wordt nergens in de bestreden beslissing aangehaald dat verzoekster tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft vermeld dat zij van 2003 tot haar vertrek in 2011 op hetzelfde adres zou hebben gewoond. Het middel mist wat dit betreft feitelijke grondslag. Voorts wijst verzoekster er terecht op dat zij bij de DVZ heeft vermeld dat zij enige tijd voor haar vertrek een tijdje gevlucht is naar haar moeder (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, vragenlijst, vraag nr. 3.5). Zij gaat er evenwel aan voorbij dat zij eveneens bij de DVZ, gevraagd naar haar laatste adres in haar land van herkomst en om een kort overzicht van de hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren te geven, slechts haar eigen adres opgaf en niet aanhaalde dat zij was gevlucht naar het adres van haar moeder, waar zij tijdens de aanslagen op haar huis zou hebben verbleven (*ibid.*, verklaring DVZ, nr. 10). De verklaringen die verzoekster bij de DVZ aflegde, zijn dan ook onderling tegenstrijdig, evenals tegenstrijdig met de verklaringen die zij daarna op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aflegde. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Waar verzoekster in het eerste middel aanvoert dat het ook niet verbazend mag zijn dat zij op de vraag of zij op haar adres woonde tot haar vertrek bevestigend antwoordde omdat zij nog steeds eigenaar was van haar woning en zij daar haar officiële adres had, gaat zij eraan voorbij dat zij niet enkel gevraagd werd naar haar (officiële) adres, doch ook naar een kort overzicht van haar hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren. Zo verzoekster de laatste dagen van april, na een zoveelste incident bij haar woning, definitief naar haar moeder was vertrokken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), mag worden verondersteld dat zij, gevraagd een kort overzicht te geven van haar hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren, daarvan melding maakt, *quod non*.

Waar verzoekster het in het eerste middel onbegrijpelijk acht dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog aanhaalde dat haar zoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet meldde dat zij een tijd bij haar moeder had verbleven en erop wijst dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk had aangegeven dat zij dat niet aan haar zoon heeft gezegd omdat zij hem niet nog meer zorgen wou geven en hem niet nog meer angst wou aanjagen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarmee zij de Raad niet kan overtuigen. Haar zoon zou er in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming immers baat bij hebben gehad te weten hoe zijn problemen in Venezuela evolueren en dat deze problemen nog steeds actueel waren, ook al verbleef hij in België.

Daarbij komt nog dat in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

"Vervolgens moet nog opgemerkt worden dat u stelt dat uw zoon tot tweemaal toe werd aangereden door een auto, terwijl hij zelf verklaarde slechts één keer te zijn aangereden. Zo vertelt u over een incident waarbij ze tegen de geparkeerde auto van uw zoon gereden hadden toen u en uw zoon in de auto zaten. Jullie voelden een klap en toen jullie uitstapten, zagen jullie de schade aan de auto. Omdat alles zo snel ging, weet u niet wat voor voertuig het was. U denkt dat het om een opzettelijke aanrijding ging omdat jullie geparkeerd stonden, de auto die jullie aanreed te snel ging en omdat ze toen reeds naar manieren op zoek waren om uw zoon te raken. U antwoordt bevestigend op de vraag of uw zoon ook dacht dat dit incident gerelateerd was aan de bedreigingen, maar u zegt dat er natuurlijk geen zekerheid was (CGVS, p. 15). Echter, uw zoon vertelde enkel over één incident op 15 of 16 juli 2018 waarbij zijn wagen opzettelijk aangereden werd (CGVS (...), p. 21 en 24) en maakt geen enkele melding over een ander incident waarbij zijn auto aangereden werd. U stelt zelf dat jullie de persoon in de andere auto niet hadden gezien en u denkt dat uw zoon het incident hierom niet verteld heeft (CGVS, p. 15). Dit houdt echter geen steek, aangezien uw zoon evenmin gezien had wie zijn auto had aangereden bij het incident op 15 of 16 juli. Uw zoon wist enkel te vertellen dat de dader met een witte bestelwagen zonder nummerplaat reed (CGVS (...), p. 24). Dat hij naliel over het incident te vertellen waar u ook bij was, maar wel vertelde over een andere aanrijding, waarbij hij overigens evenmin zeker was van de dader, doet dan ook verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen ondermijnen. Namelijk, indien hij, zoals u zelf aangeeft, zou vermoeden dat ook deze aanrijding opzettelijk was, is het hoogst opmerkelijk dat uw zoon dit niet zou vermelden. Buiten het feit dat het tweede incident waar u zelf niet bij was volgens u erger was, is er immers geen enkele andere reden dat uw zoon het incident niet zou vermelden."

Verzoekster laat in het eerste middel gelden dat het niet verbazend is dat haar zoon de aanrijding waarbij zij beide betrokken waren niet vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS omdat het niet zeker was dat deze aanrijding een doelbewuste poging was, gericht tegen haar zoon, en het ook toeval kon zijn. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij verklaarde nochtans tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar zoon op het moment van het incident dacht dat dit was veroorzaakt door dezelfde groep die hem bedreigde (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Zo haar zoon dacht dat het een doelbewuste poging was van de *colectivos* die hem bedreigden om hem aan te rijden, mag worden verwacht dat hij dit incident aanhaalt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zelfs indien hij niet zeker weet of het effectief om een doelbewuste poging ging, dan wel om een loutere toevalligheid. De loutere omstandigheid dat er bij het andere incident, waarvan verzoekster en haar zoon overigens evenmin zeker waren van de daders, meer schade was aan de wagen van haar zoon, doet aan deze verwachting geen afbreuk. Aldus slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met *colectivos* omwille van de problemen die haar zoon daarmee gehad heeft niet aannemelijk heeft gemaakt. De overige motieven en overwegingen in de bestreden beslissing in verband hiermee en de eventuele gegrondheid van de kritiek die verzoekster daarop uit, kunnen hieraan niets veranderen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven onverlet laat:

"Ten slotte geeft u nog aan dat u vermoedt dat het ongeval waarbij uw man kwam te overlijden in 2003 geen ongeluk was, maar hij doelgericht werd omgebracht omdat hij samenwerkte met J. B. (...) van Primera Justicia. Echter, u zegt dat de mensen die aanwezig waren op de vergadering voorafgaand aan het ongeluk dachten dat de remmen gesaboteerd waren, maar u stelt dat er geen onderzoek is opgestart. Op de vraag of er bewijs was dat er met de remmen geknoeid was, antwoordt u ontkennend, wat er niet op wijst dat uw man wel degelijk vermoord werd. Wat er ook van zij, op de vraag of u zelf nog problemen heeft gehad na de dood van uw man omwille van zijn politieke activiteiten antwoordt u eveneens ontkennend, zegt u dat u denkt van niet en stelt u dat u na de dood van uw man bij uw schoonmoeder bent ingetrokken (CGVS, p. 11). Gezien u na de dood van uw man geen problemen meer heeft gekend louter omwille van diens politieke activiteiten kan dan ook niet aannemelijk worden gemaakt dat u nog steeds beschikt over een actuele vrees voor vervolging, noch over een reëel risico op ernstige schade.

Dat de tienerzwangerschap van uw dochter voor problemen zorgde in jullie familie en jullie kennissenkring is tot slot onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade (CGVS, p. 12)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster *quasi* volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Wat de tienerzwangerschap van haar dochter betreft, beperkt verzoekster zich in het tweede middel tot een herhaling van haar relaas en haar eigen standpunt, namelijk dat zowel haar vrienden als familie zich van hen hebben afgekeerd zodat zij volledig op zichzelf is aangewezen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van deze elementen uit haar asielrelaas weerlegt verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maakt verzoekster haar vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door haar afgelegde verklaringen.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij door haar overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen of daaruit geen actuele vervolgingsvrees blijkt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij of haar dochter dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met *colectivos* omwille van de problemen die haar zoon daarmee had, dat zij niet aannemelijk maakt dat zij nog steeds beschikt over een actuele vrees voor vervolging of over een reëel risico op ernstige schade omwille van de politieke activiteiten van haar in 2003 verongelukte man en dat de tienerzwangerschap van haar dochter en de daarmee gepaard gaande problemen in haar familie en kennissenkring onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In zoverre verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband stelt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zeer moeilijk tot onmogelijk aan de nodige basisbenodigdheden als voedsel en dergelijke zal kunnen raken om te overleven, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende pertinente overwegingen:

"U gaf aan dat u sinds 2011 tot enkele maanden voor uw vertrek steeds als schoonmaakster werkte en hiervoor betaald werd met eten. U zegt hier zelf over dat u nooit veel geld heeft gehad, maar dat u wel altijd het nodige had. U zegt dat u bijvoorbeeld nooit spaargeld had en u van dag tot dag leefde. Op de vraag of jullie alle kosten konden dekken of er zaken waren die u niet kon betalen, antwoordt u ontkennend en stelt u dat u steeds alles heeft betaald (CGVS, p. 6). U stelt wel dat u tot de groep zwaar getroffen mensen behoorde, maar u zegt dat u het heeft over mensen met een laag inkomen. Ook geeft u nog aan dat de regering enkel bloem, pasta, rijst en linzen kocht en dat het anders heel duur was. Wel stelt u dat u steeds heeft kunnen eten, u geen honger heeft geleden en er altijd iets om te eten was (CGVS, p. 7). Bovendien kon u terecht in de woning van uw moeder met wie u nog steeds contact hebt (CGVS, p. 8 en 12). Daarnaast beschikte u ook over een carnet de la patria. U beweerde weliswaar dat u na een tijd geen voedsel meer kreeg met deze kaart omdat u in de buurt bekend stond als tegenstander van het regime (CGVS, p. 6 en 7). Dit is echter een loutere blote bewering. U was zelf nooit politiek actief in Venezuela (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer uw kaart dan wel geblokkeerd werd moest u het antwoord schuldig blijven. U repliceerde vaagweg dat het uiteindelijk niet gebruikt werd en dat het voedsel dat werd uitgedeeld door de CLAP van slechte kwaliteit was en te weinig (CGVS, p. 6 en 7)."

Door in het tweede middel van haar verzoekschrift te stellen dat haar carnet de la patria geblokkeerd is omdat zij de regering niet gunstig gezind was en omdat zowel haar ex-man als haar zoon gekant waren tegen de regering en lid waren van de oppositie, beperkt verzoekster zich tot een herhaling van haar relaas en haar eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voor zover verzoekster in het tweede middel stelt dat haar huis is aangeslagen door de staat en dat zij, haar dochter en haar kleindochter geen middelen hebben om verder een bestaan op te bouwen in Venezuela, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoekster in het tweede middel, onder verwijzing naar algemene informatie, nog laat gelden dat de situatie in Venezuela voor alleenstaande vrouwen zeer ernstig en gevaarlijk is, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat er in Venezuela sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van geweld. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, en te stellen dat zij een alleenstaande vrouw is met een dochter van 18 jaar en een kleinkind van 1 jaar, blijft verzoekster daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat de verzoeken om internationale bescherming van haar zoon werden afgesloten met negatieve beslissingen, zodat niet blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela als alleenstaande moeder kan worden gezien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Portuguesa, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan met de informatie die zij in het tweede middel van haar verzoekschrift citeert. Hieruit blijkt dat er veel geweld is in Venezuela, in het bijzonder tegen (alleenstaande) vrouwen, doch niet dat er in Portuguesa sprake is van een gewapend conflict.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de regio van herkomst van verzoekster, is artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN